

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Zalig zijt gij, als u de menschen smaden, en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken, om mijnentwil. Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzoo hebben zij vervolgd de profeten, die voor u geweest zijn.
JEZUS.

1 Aug. 1914.

No. 15

19e Jaargang.

EEN OVERZICHT OVER HEILIGDOMMEN UIT ALOUDE EN NIEUWERE TIJDEN.

Door

DR. JAMES E. TALMAGE,
van den Raad der Twaalf Apostelen.

Vertaald en overgedrukt uit „The House of the Lord.”

Zoowel wat betreft de afkomst van het woord, als het gebruik van de uitdrukking „tempel” in zijn letterlijke beteekenis, is van bepaalde en uitgelijnde meening. Het hoofdbegrip van een tempel is, en is altijd geweest, dat van een plaats in het bijzonder terzijde gezet voor als heilig beschouwden dienst, en van werkelijke of veronderstelde waardigheid; in nog meer bepaalden zin: een tempel is een gebouw voor, en uitsluitend gewijd aan heilige plechtigheden en ceremoniën.

Het Latijnsche Templum was een woord van volkomen gelijke beteekenis als het Hebreuwsche Beth Elohim, en duidde de verblijfplaats aan der Godheid; van daar dat de woorden, verbonden met Goddelijken eeredienst, letterlijk beteekenen: „Het Huis des Heeren.”

Gebouwen in hun geheel als heiligdommen beschouwd, of wel gedeelten omsluitende als zoodanig aangewezen, zijn in onderscheidene tijdperken opgericht geworden, beide, door aanbidders van afgoden, en door volgelingen van den waren en levenden God. Heidentempels der oudheid werden beschouwd als verblijfplaatsen der denkbeeldige goden en godinnen wier namen zij droegen, en ter eere waarvan deze gebouwen waren toegewijd. Waar de voorhoven van zoodanige tempels gebruikt werden als plaatsen voor algemeene samenkomsten en publieke ceremoniën, altijd waren er innerlijke gedeelten, waar alleen de gewijde priesters mochten binnengaan, en waar, zoo werd beweerd,

de tegenwoordigheid der godheid was geopenbaard. Als bewijs van het bestaan van innerlijke gedeelten uitsluitend voor bepaalden dienst toegewijd, der aloude tempels, zelfs die van heidenschen oorsprong, vinden wij dat zelfs het altaar voor den heidenschen eeredienst niet binnen de eigenlijke tempel-omheining stond, maar aan de voorzijde van den ingang. Tempelen zijn nimmer beschouwd geworden als plaatsen van algemeene en publieke samenkomst, maar als heilige omsluitingen, gewijd aan de meest hooge ceremoniën van dat bijzondere stelsel van aanbidding, afgodisch of goddelijk, waarvan de tempel stond als een zichtbaar symbool en stoffelijk blijk.

In oude tijden was het volk van Israël van de natiën onderscheiden door het feit dat zij bouwers waren van heiligdommen voor den naam van den levenden God. Deze dienst was in het bijzonder door Jehova, dien zij beweerden te dienen, verlangd. De geschiedenis van Israël als een volk, dateert van de uittocht. Gedurende de twee eeuwen van hunne slavernij in Egypte, waren de kinderen van Israël aangegroeid tot een talrijk en machtig volk; niettegenstaande dat echter bevonden zij zich in slavernij. Ter bestemder tijd kwamen hunne moeiten en smekingingen op voor den Heer, en Hij leidde hen uit door een uitgestrekte arm van macht. Niet zoo spoedig waren zij de omgevingen der Egyptische afgodendienst ontkomen, of van hen werd verlangd een heiligdom toe te bereiden, waarin Jehova Zijne tegenwoordigheid zou openbaren, en Zijnen wil, als hunnen aanvaardden Koning en Heer, bekend wilde maken.

De Tabernakel, welke van af den tijd van zijne samenstelling in de woestijn, en door heel de periode van omdoling en eeuwen nadien, door Israël met eerbied was beschouwd als een heiligdom van Jehova, was gebouwd overeenkomstig een geopenbaard plan en uitleggingen. Het was een aaneengesloten en tevens draagbaar gebouw, zooals werd vereischt door de behoeften van heen en weer te trekken. Ofschoon de Tabernakel slechts een tent was, was hij gemaakt van de beste en kostelijkste materialen door het volk bezeten. Dit was juist en passend, want het geheel afgewerkte gebouw was het offer van een natie tot hun Heer. De samenstelling ervan was tot in de allerkleinste bijzonderheden voorgeschreven, beide, zoowel met betrekking tot het ontwerp, als de stoffen ervoor gebezigd; het was in elk opzicht het beste wat het volk kon geven, en Jehova heiligde de aangeboden gave door zijne Goddelijke aanvaarding. In 't voorbijgaan zij gezegd dat eene gave, wanneer vrijwillig geofferd, en met zuivere bedoeling, altijd uitnemend is in de oogen van God, hoe arm die gave, bij andere vergelijking, ook mag wezen.

Voor de vraag naar materialen om den Tabernakel te bouwen, werd met zóó groote graagte en vrijgevigheid bijgedragen, dat meer dan genoeg in de behoefte werd voorzien: „Want der stoffe was denzelve

genoeg tot het geheele werk, dat te maken was; ja, er was overig." (Ex. 36:7.) Aankondiging werd dienovereenkomstig gedaan, en het volk werd weerhouden om meer te brengen. De kunstenaars en werklieden, betrokken bij het maken van den Tabernakel, waren door directe openbaring aangewezen, of wel gekozen door van Godswege aangesteld gezag, met bijzondere betrekking tot hunne bekwaamheid en toewijding. De voltooiden Tabernakel, beschouwd met betrekking tot zijne omgevingen, alsmede overwogen in verband met de omstandigheden van de voortbrenging ervan, was een imposante stichting. Zijne omtrekken waren van zeldzaam hout, de innerlijke bekleedingen ervan van fijn linnen en kostbaar borduurwerk, met voorgeschreven dessins in blauw, purper, en scharlaken; de middenste en buitenste gordijnen van uitgezochte vellen; de metalen gedeeltelijk van koper, zilver en goud.

Buiten den Tabernakel, maar binnen de omsluitende ruimte, stond het offer-altaar en het waschbekken. Het eerste apartement van den eigenlijken Tabernakel was een buitenzaal, of Heilig Plein; en achter dit, voor nieuwsgierige blikken door een tweede gordijn gescheiden, was het innerlijke heiligdom, de meest heilige plaats, speciaal bekend als het „Heilige der Heiligen." Zooals voorgeschreven, was het alleen den priesteren toegestaan de buitenste afdeeling binnen te treden; terwijl tot de innerlijke plaats, het „heilige der heiligen" niemand dan de hoogepriester toegang was vergund, en hem nog slechts eens per jaar, en dan enkel na een lange periode van reiniging en heiliging. (Heb. 9:1—7; Lev. 16.)

Tot de meest heilige aanhangsels van den Tabernakel behoorde de Ark des Verbonds. Dit was een soort kist of koffer, gemaakt van het beste soort hout verkrijgbaar, gebiesd en overtrokken met zuiver goud, en van vier gouden ringen voorzien om de roeden, of palen, te omvatten welke gebruikt werden om de Ark, gedurende hun trekken heen en weer, te dragen. De Ark bevatte zekere voorwerpen van heilige belangrijkheid, dezulken als: het gouden vat met manna, als eene herinnering bewaard; en achterwaarts werden daaraan toegevoegd: de staf van Aäron die gebloeid had, alsmede de steenen tafelen beschreven met den vinger Gods. Toen de Tabernakel in het legerkamp van Israëel werd opgericht, werd de Ark binnen het innerlijke gordijn geplaatst, in het Heilige der Heiligen. Rustende op de ark was het Verzoendeksel, overvleugeld door een paar cherubim gemaakt van bladgoud. Van af dit Verzoendeksel openbaarde de Heer Zijne tegenwoordigheid, zooals was beloofd alvorens nog de Ark of de Tabernakel gemaakt was: „En aldaar zal Ik bij u komen, en Ik zal met u spreken van boven het verzoendeksel af, van tusschen de twee cherubim, die op de ark der getuigenis zijn zullen, alles, wat Ik u gebieden zal aan de kinderen Israëls" (Ex. 25:22.)

Wij zullen niet beproeven hier een gedetailleerde beschrijving te geven van den Tabernakel of de meubileering daarvan; voor ons tegenwoordig oogmerk is het voldoende te weten dat het legerkamp van Israël zoodanig een heiligdom bezat; dat het belichaamd was in het beste wat het volk kon geven, beide met betrekking tot de ervoor gebezigde materialen, alsmede den arbeid eraan verricht; dat het eene offerande was van het volk tot hunnen God, en dat het door Hem — dien God — als zoodanig was aanvaard. Zooals nog zal worden aangetoond, de Tabernakel was slechts eene afschaduwing van den meer stabielen en overschoonen Tempel, door welken de Tabernakel in den loop der tijd werd vervangen.

Nadat Israël ingeburgerd geraakte in het land der belofte; toen, na een veertigtal jaren van omdoling in de woestijn, het Verbondsvolk ten laatste het land Kanaän als hun eigendom bezat, werd den Tabernakel met zijnen geheiligden inhoud eene rustplaats gegeven te Silo; en daarheen gingen de stammen om van den wil en het woord Gods te leeren. Nadien werd hij verplaatst naar Gibeon, en nog later naar de Stad Davids, of Zion.

David, de tweede koning van Israël, verlangde en ontwierp een plan om den Heere een huis te bouwen, verklarende dat het niet voegde dat hij, de koning, wonen zou in een paleis van cederen, terwijl het heiligdom van God slechts een tent was. Maar de Heere sprak door den mond van Nathan den Profeet, de aangeboden offerande weigerende, en het feit verduidelijkende dat om welgevallig te wezen in Zijne oogen het niet voldoende was dat de gave groot genoeg scheen, maar dat de gever eveneens waardig moest wezen. David, koning van Israël, schoon in vele opzichten een man naar Gods hart, had gezondigd, en zijne zonde had nog geene verzoening gevonden. Aldus sprak de koning: „Ik had in mijn hart een huis der rust voor de ark des verbonds des Heeren te bouwen, en voor den voetbank onzes Gods, en ik heb gereedschap gemaakt om te bouwen. Maar God heeft tot mij gezegd: Gij zult mijnen naam geen huis bouwen, want gij zijt een krijgsman, en gij hebt veel bloeds vergoten.” (1 Kron. 28: 2—3.) Niettegenstaande dat was het David toegestaan bouwstoffen voor het Huis des Heeren te verzamelen, welke stichting niet hij, maar Salomo zijnen zoon, zou bouwen.

Spoedig na Salomo's troonbestijging zette hij zich te werk, welk werk, als eene eer en erfenis, met de kroon, tot hem was gekomen. In het vierde jaar van zijne regeering legde hij de fondamente[n], en binnen zeven en een half jaar werd het gebouw voltooid. Met de groote rijkdommen door zijnen koninklijken vader verzameld, en in het bijzonder bewaard voor het bouwen van den Tempel, was Salomo in staat heel de bekende wereld schatplichtig te maken, en de samenwerking der volkeren in zijne groote onderneming te

doen deelen. De werkers aan den Tempel bedroegen twintigtallen van duizenden, en elke afdeeling stond onder de leiding van meesters in hun vak. In elke betrekking gold het als een eer mede te werken aan de groote stichting, en de arbeid in 't algemeen verkreeg een adeldom, en raakte gezien zooals nimmer te voren. Metselarij werd een beroep, en de geëgradueerde orden daarin zijn tot op dezen dag toe bestaan gebleven. Het oprichten van den Tempel van Salomo was een opspraak-makende gebeurtenis, niet alleen in de geschiedenis van Israël, maar in die der geheele wereld.

Overeenkomstig de algemeen erkende tijdrekening, geraakte de tempel voltooid omstreeks 1005 v. C. In architectuur en samenstelling, in ontwerp en kostbaarheid, is hij bekend als een der meest merkwaardige gebouwen der geschiedenis. De inwijdingsdiensten duurden zeven dagen — een week van heilige verheuging in Israël. Met passend ceremonieel werd de Tabernakel der Getuigenis, en de Ark des Verbonds, in den Tempel gebracht; en de Ark werd nedergezet in het binnenste heiligdom, de meest heilige plaats. Des Heeren gunstige aanvaarding werd geopenbaard in de wolk, die, als de priesters zich verwijderden, de heilige kameren vulde: „En de priesters konden, vanwege die wolk, niet staan, om te dienen; want de heerlijkheid des Heeren had het huis Gods vervuld.” (2 Kron. 5:14.)

Aldus zette de Tempel den Tabernakel terzijde en omsloot dien, van wien hij— de Tempel— naar waarheid, den grootschen opvolger was.

Een vergelijking van het ontwerp van den Tempel van Salomo met dat van den vroegeren Tabernakel toont aan dat in alle hoofdzaken van rangschikking en verhoudingen de twee zóó nabij gelijk waren, dat ze inderdaad één kunnen heeten.

Het is waar, de Tabernakel was slechts eene omsluiting, terwijl de Tempel door pleinen omringd was, maar het innerlijke gebouw zelve, de Tempel, volgde het vroegere ontwerp op den voet. De afmetingen van het Heilige der Heiligen, de Heilige Plaats, en het Voorhof, waren in den Tempel juist tweemaal zoo groot als de corresponderende deelen van den Tabernakel.

De heerlijke voortreffelijkheid van dit prachtige en grootsche gebouw was van korten duur. Vier en dertig jaren na de inwijding ervan, en slechts vijf jaren na den dood van Salomo, begon zijn verval; en dit verval ontwikkelde zich spoedig in een algeheele plundering, en gewerd ten slotte tot een daadwerkelijke ontheiliging. Salomo de koning, de man der wijsheid, de meester-bouwer, was verward geraakt in de strikken van afgodische vrouwen, en zijne afgedwaalde wegen hadden de goddeloosheid in Israël aangekweekt. De natie was niet langer vereenigd; daar waren secten, partijen en belijdenissen, sommigen aanbeddende op de toppen der heuvelen, anderen onder de groene boomen, elke partij voor zijn eigen bijzondere wijze van

doen bewerende de uitnemendheid in bezit te hebben. De Tempel had spoedig zijne heiligheid verloren. Door de trouweloosheid van den gever werd de gave niet langer op prijs gesteld, en Jehova hield Zijne beschermende tegenwoordigheid terug van de plaats welke niet langer heilig was.

Den Egyptenaren, van de slavernij waarvan het volk was verlost geworden, werd opnieuw toegestaan Israël te verdrukken. Sisak, de koning van Egypte, trok op tegen Jeruzalem — de stad van David, alwaar de Tempel stond — „en hij nam de schatten van het huis des Heeren weg.” (1 Kom. 14:26.) Een deel van de eertijds heilige dingen, door de Egyptenaren achtergelaten, werd door anderen weggenomen, en den afgoden opgedragen. Het werk van ontwijding duurde eeuwen lang. Twee honderd en zestien jaar na de Egyptische plundering, beroofde Ahaz, koning van Juda, den Tempel van sommige nog overgebleven zijnde schatten, en zond een gedeelte van zijne overblijfselen van goud en zilver, als een geschenk, aan een heidensch koning wienscht gunst hij zocht te verkrijgen. Verder verwijderde hij het altaar en het waschbekken, en liet slechts een huis achter waar eens een Tempel had gestaan. Later voltooidde Nebukadnezar, koning van Babel, de verwoesting van den Tempel, en droeg zijne weinige nog overgebleven schatten weg. Daarna verwoestte hij het gebouw zelve door vuur.

Aldus was, ongeveer zes honderd jaar vóór de komst van onzen Heer, Israël zonder eenen Tempel gelaten. Het volk had zich verdeeld; er waren twee koninkrijken — Israël en Juda — onderling in vijandschap; afgodisch en altezamen goddeloos waren zij geworden; de Heer had hen en hun heiligdom verworpen. Het Koninkrijk van Israël, ongeveer tien van de twaalf stammen omvattende, was in omstreeks 721 v. C. onderworpen gemaakt aan Assyrië, en een eeuw later werd het Koninkrijk van Juda onderworpen door de Babyloniërs. Zeventig jaren lang bleef het volk van Juda — nadien bekend als de Joden — in ballingschap, evenals was voorspeld geworden. Daarna, onder de vriendschappelijke regeering van Kores en Darius, werd hen toegestaan om naar Jeruzalem terug te keeren, en om nogmaals eenen Tempel op te richten in overeenstemming met hun geloof. Ter herinnering aan den leider van het werk is dezen herstelden Tempel in de geschiedenis bekend als de Tempel van Zerubbabel. Met heilige plechtigheden werden de fondamenteen ervan gelegd; en bij die gelegenheid weenden oude veteranen, die zich nog den vroegeren Tempel herinnerden, van vreugde. Ten spijt van wettelijke bepalingen en andere verhinderingsen, duurde het werk voort, en binnen twintig jaren na hunnen terugkeer uit de gevangenschap, hadden de Joden eenen anderen Tempel ter inwijding gereed. De Tempel van Zerubbabel werd voltooid in 515 v. C., op den derden dag der maand

Adar, n het zesde jaar van de regeering van den koning Darius. De inwijdingsplechtigheden volgden onmiddellijk. Ofschoon deze Tempel ten zeerste minderwaardig was in rijkdom van afwerking en meubeleering, in vergelijking met den prachtigen Tempel van Salomo, toch was het niettegenstaande dat het beste wat het volk kon bouwen, en de Heere nam het aan als een offer, afschaduwende de liefde en toewijding van Zijne verbondskinderen. Ten bewijze van Zijne Goddelijke aanvaarding, getuigen de bedieningen van zoodanige profeten als Zacharias, Haggai, en Maleachi, binnen zijne muren.

Ongeveer zestien jaren voor de geboorte van Christus, begon Herodes I, koning van Judea, den herbouw van den toenmaals vervallen en geheel geruïneerden Tempel van Zerubbabel. Vijf eeuwen lang had deze stichting bestaan, en zonder twijfel was zij intusschen den tand des tijds niet ontkomen. Vele gebeurtenissen in het aardsche leven van den Zaligmaker zijn verbonden met den Tempel van Herodes. Uit de Schriften is het duidelijk, dat Christus, de ontàarding, en het gebruik met betrekking tot den handel, waarmede de Tempel was geschandvlekt geworden, tegenstaande, de heiligheid erkende en eerbiedigde van de Tempel-grenzen. De Tempel van Herodes was een heilig gebouw; met welken naam dezelve ook bekend mag zijn geweest, voor Hem was het het Huis des Heeren. En dan, toen het donkere gordijn neerdaalde op het groote treurspel van Calvarie, toen ten laatste de doodskreet, „Het is volbracht”, opsteeg van het kruis, scheurde het voorhangsel des Tempels in tweeën, en dezen eenen keer was het „Heilige der Heiligen” ontbloot. De totale verwoesting van den Tempel was door onzen Heer voorspeld geworden, terwijl Hij nog wandelde in het vleesch. In het jaar 70 n. C. werd de tempel gansch en al door vuur verwoest, in verband met de inname van Jeruzalem door de Romeinen onder Titus.

De Tempel van Herodes was de laatste tempel op het Oostelijk halfrond opgericht. Van af den tijd der verwoesting van die grootsche stichting, tot op dien van de wederoprichting der Kerk van Christus in de negentiende eeuw, is ons eenige verslag van tempelbouwing datgene wat dienaangaande gevonden wordt in de Nephitische kronieken. De schriften van het Boek van Mormon getuigen dat tempelen opgericht werden door de Nephitische kolonisten op datgene wat thans bekend is als het Amerikaansche vasteland; wij hebben echter slechts weinige onderdeelen van samenstelling, en nog weiniger feiten met betrekking tot de administratieve verordeningen behoorende tot deze westersche tempels. Het volk richtte eenen Tempel op omstreeks 570 v. C. en deze, zoo wordt ons onderricht, was gebouwd overeenkomstig het voorbeeld van den Tempel van Salomo, ofschoon ten zeerste minderwaardig met betrekking tot grootscheheid en kostbaarheid aan deze weelderige stichting. Opmerkenswaardig is het te lezen dat, toen de

opgestane Heer zich aan de Nephieten op het westelijke vasteland openbaarde, Hij hen rondom den Tempel vergaderd vond. Het Boek van Mormon echter maakt geen gewag van tempelen hoegenaamd, in den tijd van de verwoesting van den Tempel te Jeruzalem; en, meer nog, der Nephitische natie kwam tot een einde binnen omstreeks vier eeuwen na Christus. Het is klaarblijkelijk derhalve dat op beide halfronden tempelen ophielden te bestaan in de vroegste periode van den afval, en het eigenste begrip van een Tempel in bepaalden zin, geraakte verdwenen onder het menschedom.

Euwen lang was er geen offer omtrent zoodanig een heiligdom den Heere gemaakt geworden; naar waarheid scheen het alsof eene behoefte aan iets dergelijks niet werd gevoeld. De afvallige kerk verklaarde dat directen omgang met God opgehouden had; en in plaats van Goddelijke bediening, maakte een zelf-opgerichte regeeringsvorm aanspraak op volmaakte macht.

Het is duidelijk dat, in zooverre als het de Kerk betrof, de stem des Heeren zwijgende was geweest; dat het volk niet langer gewillig was om te luisteren naar het woord van openbaring, en dat het bestuur van de Kerk was afgeschaft of ingetrokken, door menschelijke tusschenkomst.

Toen, in de dagen van Constantijn, een verdraaid Christendom de godsdienst van staat was geworden, bleef de behoefte aan een plaats alwaar God zichzelve wilde openbaren, geheel en al ongezien en ongekend. Het is waar, vele stichtingen, de meesten hunner zeer kostelijk en grootsch, werden opgericht. Sommigen dezer waren gewijd aan Petrus en Paulus, aan Jakobus en Johannes; anderen aan Maria en de Heilige Maagd; maar geen hunner werd daargesteld door het gezag en in den naam ter eere van Jezus, de Christus. Onder de menigten van kerken en altaren, stichtingen en kathedraals, had de Zoon des Menschen niet een plaats die Hij de Zijne kon noemen. Verklaard werd dat de Paus, in Rome zitting houdende, de plaatsvervanger was van Christus, en dat hij, zonder openbaring, bemachtigd was de wil van God te verklaren.

(Wordt vervolgd.)

ORGANISATIE ROTTERDAMSCHER VERTAKKING.

In eene vergadering gehouden in den avond van 26 Juli, werd als President der Rotterdamsche vertakking, geïnstalleerd: Br. Petrus Johannes Klaphaak, terwijl hem respectievelijk als eerste en tweede raadgever ter zijde zullen staan, de broederen: Gerrit Arie Jongejan als eerste-, en Jacob Dokter als tweede raadgever.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

I CORINTHE 9:24.

„Weet gij lieden niet, dat die in de loopbaan loopen, allen wel loopen, maar dat één den prijs ontvangt? Loopt alzoo, dat gij dien moogt ontvangen.”

In het laatste gedeelte van dit merkwaardige hoofdstuk, een deel van den brief door den vroegeren apostel Paulus geschreven aan de gemeente te Corinthe, vertelt de geleerde prediker dat hij zich in middelmatige zaken naar de zienswijze der zwakke Christenen, zoowel uit het Jodendom als uit het Heidendom ontsproten, gevoegd heeft, om hen beter te kunnen winnen; en ten slotte vermaant hij hen, door de gelijkenis boven gegeven, alsmede in verband met zijn eigen voorbeeld, tot soberheid en eenen vlijtigen voortgang in den weg der godzaligheid.

Hoe passend zijn deze woorden. In die dagen der Romeinsche heerschappij, waren wedstrijden in velerlei vorm, als volksvermaken aan de orde van den dag. Worstelwedstrijden zoowel als eenen wedijver in het hardloopen werden geregeld gehouden, om te dienen in de eerste plaats der jeugd te onderwijzen en te oefenen in de lichamelijke hoedanigheden die hun tot geschikte krijgers maakten, alsmede om te dienen tot verpoozing voor den rusteloozen arbeid, waarom het Romeinsche volk nog heden ten dage bekend staat. Natuurlijk was een ieder die zich aanbood in een dier wedstrijden deel te nemen, in de zaak zelve zeer bekwaam. Elk een, zegt Paulus, die in de loopbaan loopt, loopt wel, maar één is er slechts die den prijs ontvangt, namelijk hij die het beste of het snelste loopt. Ook zij die in de dagen van toenmaals het evangelie hadden aangenomen, hetzij dan door de prediking van Paulus, dan wel van anderen, hadden zich in den beginne voorgenomen een goed en godzalig leven te leiden. Immers het Evangelie had toen dezelfde uitgangspunten of beginselen als nu; geen der gedoopten was een lid geworden der Nieuwe Kerk, tenzij hij eerst geloofd had, en zijnen voet had gezet op den weg der bekeering, met andere woorden, geen enkele was het vergund in den loopbaan mede te loopen, dan tenzij hij „wel” liep.

Toch is er in dat wel loopen nog een groot verschil. Eén slechts is er, — zoo Paulus, — die den prijs kan behalen. Hij die goed loopt, maar overtroffen wordt door iemand anders die beter loopt, zal zich den prijs onthouden zien, en ofschoon hem misschien een tweede, of allicht een derde prijs zal worden uitgereikt, de eerste

prijs, het hoogste loon, zal hem ontgaan. Natuurlijk zijn de woorden hier door den apostel gebezigd, slechts een beeld, en kan men de vergelijking van een beeld nooit verder doortrekken dan de oorspronkelijke gever van het beeld met zijne toelichting heeft bedoeld. Zoo ook hier. Er is eene zaligheid voor elkeen die ten einde toe heeft gestreden, alsmede met de omstandigheden waaronder hij was geplaatst, maar toch is het lezen van een dergelijken zin als hier door den grooten apostel gebezigd, ten hoogste inspireerend.

Als een ieder van ons de hand in eigen boezem steekt zal het ons allen duidelijk worden dat geen een ooit genoeg heeft gedaan. Hoe veel werk ook door ons verricht in 's Heeren wijngaard, en hoe hoog hiervan ook door anderen opgegeven, alleen dan wanneer ons eigen geweten ons mededeelt dat wij alles hebben gedaan wat in ons vermogen was, zonder één enkele van onze capaciteiten ongebruikt te hebben gelaten, kunnen wij eene redelijke verwachting koesteren dat door ons een prijs zal worden behaald. En breiden wij dan op eigen verantwoording het gezegde van Paulus een weinig verder uit, en stellen wij als overweging voor dat er allicht verscheidene prijzen te behalen zijn, dan toch slechts is er maar een die de prijs, dat wil zeggen, de hoofdprijs, kan ontvangen, en wel verre ervan dan dat deze verwachting, deze mogelijkheid, dat wij, bij ernstig werk eenmaal die hoofdprijs mochten kunnen erlangen, ons tot euvelmoed en zelfverheffing aan zou sporen, zou een dergelijke overweging ons tot een inspanning moeten brengen, een ernstig inspannen van al onze krachten om alles te doen wat in ons vermogen is, om de zaak des Heeren mede vooruit te helpen. Niet om de eer, niet om het loon, maar om de zaak zelve. Wat andere blijken toch kunnen wij geven volkomen homogeen te gaan met het werk des Heeren door ons aanvaard, dan inspannend te arbeiden om die toekomst, waarin wij gelooven, die toekomst van rechtvaardigheid en geluk, nader te brengen, dan mede te helpen naar onze verschillende vermogens, om die tijd te doen komen?

Kunnen wij in ons leven daden aanwijzen, waarop wij straks, als Jezus komt, en Zijne heerlijkheid opricht, terneder mogen blikken, overdenkenden dat een gedeelte van dit geluk over de aarde verspreid, een gevolg is van een werk door ons gedaan? Gelukkig ons wanneer dit zoo is. Ongelukkig en wee ons daarentegen wanneer in ons hart daaromtrent geene overtuiging leeft. Zooals aangehaald, geeft de apostel in het voorgaande gedeelte van het hoofdstuk ons een overzicht van de wijze waarop hij zijn leven inkleedde, wanneer dat leven in aanraking kwam met zwakke broederen. Hij zegt, „Ik ben den zwakken geworden als een zwakke, opdat ik de zwakken winnen zou; allen ben ik alles geworden, opdat ik immers eenigen behouden zou.” Dat was het uitgangspunt van Paulus' leven. Zóó te handelen en te doen

als de omstandigheden het voorschreven, steeds er op bedacht dat hij loopende was in den wedstrijd om den prijs te behalen. En heeft hij eenen prijs gewonnen? Zeer zeker! Heeft hij allicht niet de hoofdprijs gewonnen, zijn er allicht in den loop der tijden anderen geweest die de werkkraft van Paulus nog wisten te overvleugelen, in elk geval zijn deze woorden, die zulke diepe lessen bevatten, gesproken door den mond van eenen die zijne tijdgenooten een voorbeeld was, en op wien in hooge mate de goedkeuring des Heeren rustte.

Elk Heiligen der Laatste Dagen kan hier dus, even als elk Heilige der Eerste Dagen, tot wien deze woorden in het bijzonder gericht waren, iets uit leeren. Geen werk, geen loon; geen strijd, geen kroon. Niemand onzer denke dat de Heer aan het einde van ons leven, en nadat wij den dood hebben gepasseerd, maar zoo in eenen eene zaligheid op ons zal werpen, eene zaligheid die niet verdiend is. Het evangelie heeft ons reeds in zoo menig opzicht lessen te over gegeven waaruit wij zouden hebben geleerd te breken met der secten-idee, dat namelijk alles wat ooit gegeven of geschonken zal worden aan het zondig menschengeslacht, onverdiende genade is. Zoo wij het evangelie begrijpen, kunnen wij onmogelijk met zoodanig eene leer instemmen. Veel eer dienen wij te bedenken dat niets ons gegeven zal worden waarvoor niet is gewerkt, alsmede dat de Heere God, noch Christus Zijnen Zoon, onzen Verlosser, iets voor ons heeft gedaan, of ooit zal doen, wat wij zelven in staat zouden kunnen zijn te volbrengen. Hadden wij zoodanig eenen God, dan zoude die God niet de God kunnen wezen van den Zoon die ons het evangelie openbaarde, waarvan een der eerste grondtrekken is, dat zaligheid alleen daar kan bestaan waar wáár geluk gevonden wordt, en dat wáár geluk alleen daar geboren wordt waar het bewustzijn aanwezig is zijne plichten te hebben vervuld; welke plichten en de vervulling daarvan, zelven den grondslag leggen van de zaligheid voor ons in de toekomst bereid. De zaligheid is eene gave, dat is waar, maar de voorwaarden waarop deze gave wordt verleend of gegeven, zijn enkel en alleen eene inspanning van al onze krachten, om zóó te worden dat de zaligheid zelven door ons begrepen en verstaan wordt, om als zoodanig te kunnen dienen tot nieuwe inspiratie om meer nog te erlangen dan reeds was verkregen, zoodoende den eeuwigen grondslag leggende voor de eveneens eeuwige opklimming van werelden zonder eind waarmede de rumten der eeuwigheid dienen te worden gevuld.

Laat de woorden van Paulus daarom voor een ieder die den strijd tégen de zonde, en vóór de gerechtigheid heeft aangebonden, eene bezieling zijn, om te leven, te loopen en te worstelen zóó, dat aan het einde der baan een prijs, zoo mogelijk de hoofdprijs, kan wordeu tegemoet gezien.

„EEN KLEIN KIND ZAL HEN LEIDEN.”

Door

NEPHI ANDERSON.

(Vervolg van bladzijde 216.)

Zij merkte niet op wat hij zeide, maar vervolgde met harde stem: „Ik heb mij toen en daar voorgenomen dat ik niets meer te doen wilde hebben met predikanten en met godsdienst. Ik zal niet zeggen dat er heelemaal geen goed in is, maar ik heb zoo geleden —”

„Zoodanige leering is heelemaal verkeerd, Edith. Je geloofst natuurlijk niet dat je kleintje in de hel is?”

„Neen; maar de boeken leeren dat het mogelijk is. En mij is zoo geleerd geworden; maar ik weet het niet, — ik weet het niet.”

„Maar Edith, wat heeft dat te maken met jou liefde voor mij, en met het feit dat je mij zoudt kunnen huwen?”

„Veel, Paul, veel. Kun je het niet zien?”

„Neen; dat zie ik niet in Edith.” Hij stond op en ging naar haar stoel. De tranen vloeiden haar ongehinderd van de wangen. „Ik heb je lief, en ik wensch je tot vrouw,” zei hij teeder.

„Neen;” snikte zij. „Ik kan niet — ik mag niet met je trouwen!” Zachtkens duwde ze hem van zich af, en hij ging naar zijn plaats terug. Hij zweeg.

„Ik zal duidelijk met je zijn,” zeide zij verder. „Als wij zouden gaan trouwen, we mochten — we zouden zeer waarschijnlijk kinderen krijgen. Wie verzekert mij dat zij „Uitverkoren kinderen” zullen zijn? Zij kunnen wel van eeuwigheid afaan voor de hel voorbeschikt zijn, en ik zou de moeder zijn om hem op te brengen voor zulk een noodlot. Neen Paul, nooit, nooit!”

Zij zuchtte zwaar enkele minuten lang, boog dan haar hoofd op haar handen als zij het uitsnikte. Paul ging naar het raam, en daarna terug naar de tafel, opnieuw stil houdende bij haar stoel. Hij legde zijn hand op haar gebogen hoofd. Na een poosje herkreëg zij haar zelfbeheersching, en glimlachte flauw naar hem op.

„Luister naar mij,” pleitte hij. „Ik zal naar de andere kant gaan, en tot je spreken over de tafel heen.”

„Goed, ik zal luisteren.”

„Ik heb zeer weinig tot je gezeëgd aangaande mijn godsdienst sedert ik terug kwam, Edith, omreden ik mij herinnerde wat plaats vond, een jaar geleden; maar, mijn lief kind, ik vertel je met den meesten en heiligsten ernst dat je kindje niet verloren is. Het is zalig in het koninkrijk van God, want Jezus zeide. „Dezulken is het koninkrijk der hemelen.” Jou belijdenis en je catechismus hebben het verkeerd. Laat mij je voorlezen wat de Heer gezeëgd heeft aangaande kinderen. Hij nam uit zijn zak een boek, en na enkele bladen te hebben omgeslagen, las hij als volgt:

„... Kleine kinderen behoeven geene bekeering, noch doop. Zie, de doop is tot bekeering, tot de vervulling van de geboden voor de vergiffenis der zonden.”

„Maar kleine kinderen zijn levend in Christus, zelfs van af de grondlegging der wereld.

„Kleine kinderen kunnen zich niet bekeeren, redenen waarom het eene verschrikkelijke goddeloosheid is om de zuivere genade van God jegens hen te ontkennen, want zij zijn allen levend in Hem omreden zijne genade.”

„Waar wordt dat gevonden?” vroeg zij.

„Dat is uit het Boek van Mormon.”

„Is dat het boek waarvan je tot mij sprak?”

„Ja; en luister —”

Hij sprak van Gods liefde voor heel het menschdom in het voorzien van eenen Verlosser welke verzoening had gedaan voor de zonden der wereld; hoe deze verzoenende genade gegeven was aan alle ontelbare wezens, vrijelijk en zonder voorwaarden van hunne zijde; hoe de bekeering en den doop alleen van toepassing waren op hen in staat goed van kwaad te kunnen onderscheiden; hoe kleine kinderen, onschuldig waren en daarom leden van Gods groot koninkrijk der hemelen. Het jonge meisje vroeg Paul vele dingen, allen welke hij ten volle en nauwkeurig beantwoordde, aanhalingen doende uit den Bijbel om zijne beweringen te bewijzen. Terwijl hij sprak begonnen de schaduwen welke altijd rond haar gelaat hadden gehangen, te verdwijnen. Duisternis verdween voor de opkomende zon, en haar ziel verrees van uit de streken der duisternis en wanhoop, om zijne vlucht te nemen naar de regionen van licht en geluk.

De tijd vervloog en het was middernacht alvorens zij het zich bewust werden.

„Je bent bepaald een prediker,” bemerkte zij, toen het onderwerp scheen uitgeput. „Waar heb je dat alles geleerd?”

„Uit mijne boeken, en door de inspiratie van den Heer tot mij. Beiden heb ik met mij gehad gedurende mijn tocht om de wereld — maar jij houdt niet van predikers, en hier ben ik bezig geweest —”

„O, maar ik wil erkennen dat er een verschil is in predikers. Is wat jij mij nu verteld hebt, „Mormonisme?”

„Ja; maar het is slechts één van de kostelijke paarden van zijn eindelooze keten van waarheid.”

„Wel,” zei zij, met meer echte blijdschap uitgedrukt in haar woorden dan hij van haar sedert langen tijd gehoord had. „Als dat waar is, dan zou ik, — met jou tot prediker, er niet om geven zelf een „Mormoon” te zijn.”

En nogmaals liep hij langs de tafel heen, en kwam haar ter zijde.

GEBEDSVERHOORING.

(Vervolg van bladzijde 224.)

Het mooiste van alles is, dat het strooibiljet versierd was met teksten, zeker als lokmiddel; o.a. „Beproeft alle dingen en behoudt het goede” (1 Thess. V : 21). Nu slaat die tekst op het Mormonisme als een tang op een varken. Deze Schriftaanhaling dient gelezen te worden in haar verband met vers 20. Daar zegt St. Paulus tot de gemeente van Thessalonica (het huidige Saloniki): „Wilt de voorzeggingen niet verachten.” „Doch”, zoo gaat hij voort, „onderzoekt alles (daaromtrent) en behoudt het goede (ervan)”. Is een misbruik, zooals in dit strooibiljet van de H. Schrift wordt gemaakt, niet treurig?

Op den inhoud van bovenstaande behoef ik niet verder in te gaan. Terloops toch merk ik even op, dat de uitdrukking „wederdoopers” wel heel ongelukkig gekozen is, en doet zien hoe weinig onze tegenstanders, of liever het onwetende publiek, die zich aanmatigt ten opzichte van onze vergaderingen het volk een waarschuwend advies te verstrekken, op de hoogte is met onze werkelijke leer. Dat „wederdoopers” is dubbel ongelukkig, en wel in de eerste plaats omdat de „Mormonen” geen wederdoopers zijn, en ten tweede omdat diezelfde Paulus, wiens uitdrukking tot de Thessalonisensen, ofschoon sprekende over een andere zaak, wij bezigen voor een doel minstens zoo verheven, en wat door den opsteller van het berichtje in de „Nieuwe Zeeuwsche Courant” zoozeer gewraakt wordt, bij gelegenheid waar het hem bleek dat sommige menschen te Efeze, door een valsche autoriteit gedoopt waren, wel terdege „weder” doopte.

Niettegenstaande echter, de menschen lazen dit, en op onze vergadering scheen het eerst op falen te zullen uitloopen. Behalve Br. Emery, Burrows, en ik zelve, waren slechts enkele weinige leden, uit Middelburg overgekomen, aanwezig. Br. Emery begon alvast de piano te bespelen, en opeens zette hij in, „Wij danken U Heer voor Profeten!” zeggende, „dit is mijn lievelingszang.” Al dien tijd zat ik met het hoofd in de handen, mij er over verwonderende hoe het toch was; wij hadden zoo hard gewerkt om van onze vergadering een succes te maken, en alles gedaan wat dienaangaande in ons vermogen was, en naar het scheen wou niemand komen om naar ons te luisteren. 't Was tijd om te beginnen en nog was er niemand behalve ons, enkelingen, in de zaal aanwezig.

Met de inspiratie van het overschoone lied kwam de gedachte in mijn gemoed op dat wij enkel slechts op onze eigene krachten hadden vertrouwd, zonder onzen Hemelschen Vader in het bijzonder te vragen om ons te leiden. Een oogenblik later waren br. Emery en ik zelve achter in de zaal, toen plotseling br. Emery zich tot mij keerde, zeggende, „ik gevoel dat wij ons hebben te vernederen voor

den Heer, en Hem te bidden hebben onze hulpe te zijn." Wij zonderden ons af in een bijzaaltje, en stortten daar onze gansche ziel voor onzen Leider uit. We wachtten sedert dien tot vijf minuten over den bestemden tijd, en op glorievolle wijze werden we ons alstoen van de waarde van het oprechte gebed bewust. Op één oogeblik kwamen omstreeks honderd menschen onze zaal vullen.

We hielden vergadering over twee uur lang, en na afloop verkochten wij zes exemplaren van het Boek van Mormon, benevens een aantal andere, kleinere boekjes.

Verdere toelichting is overbodig. Onnoodig te zeggen dat iets dergelijks ons geloof en onze hoop doet vermeerderen, en wij met nieuwen moed bezielde zijn voorwaarts te gaan om het Evangelie der zaligheid, in deze dagen geopenbaard, te prediken.

Rotterdam.

JOSEPH FIET.

PALESTINA.

Een Arabisch sprekende Jood, met name Jussuf Ben Jakob Achwan, kwam onlangs naar Jeruzalem en beweerde, dat hij tot een Joodschen volkstam behoorde, wier leden als nomaden in de woestijn wonen en zich thans op vijf dagreizen van Koweit, derhalve in de nabijheid van de Perzische Golf, bevinden. Zooals hij zeide, behooren tot zijn stam ongeveer 25.000 Joodsche families, die in tenten wonen en veeteelt drijven. De onder hen levende traditie zegt, dat zij ten tijde van den eersten tempel naar de woestijn verplaatst zijn. Ook is hun de Talmud tot op den huidigen dag onbekend gebleven. Zij gelooven nakomelingen te zijn van Jonadab, de zoon van Rechab, van wie in het boek van den profeet Jeremia sprake is. Achwan verzekert, dat binnenkort vele van zijn stambroeders naar Palestina emigreeren zullen. Behalve het Arabisch, spreekt hij goed Hebreeuwsch.

Naar verder gemeld wordt, zouden oostelijk van Bagdad nog vele nederzettingen van Joodsche volkstammen in groote afzondering leven; vele van die nederzettingen zouden op groote steden gelijken. De verbindingswegen met deze stammen zijn zeer moeilijk en gevaarlijk en nauwelijks bekend. Hun taal is een sterk afwijkend Hebreeuwsch.

AANGEKOMEN.

Op 5 Juli l.l. is alhier in het zendingsveld aangekomen, Ouderling Robert Dewey McKell, van Spanish Fork, Utah welke is aangewezen om te arbeiden in de Arnheemsche Conferentie.

Voorts zijn op 19 Juli aangekomen: Ouderlingen Bakka Postma van Ogden, Willard G. McMullin, van Leeds, Mason Gardner, van Pine Valley, Edwin D. Bailey, van Salt-Lake-City, Frank W. Wayman, van Centerville, en J. Leonard Love, van Salt-Lake-City, allen plaatsen in Utah.

Ouderling Postma die hier zijn tweede zending komt vervullen werd gezonden naar de Groninger Conferentie, McMullin naar de Rotterdamsche, Gardner naar de Amsterdamsche, Bailey wederom naar de Groninger, Wayman naar de Arnhemsche, en Ouderling Love tevens nog naar de Rotterdamsche Conferentie.

ONTSLAG EN BENOEMING.

Ouderling R. Franklin Lambert is, met ingang van 14 Juli, van zijne zending als President van de Arnhemsche conferentie, eervol ontslagen. Pres. Lambert kwam aan op 30 December 1911, en werd geplaatst in de Amsterdamsche conferentie, alwaar hij van af dien datum tot 15 Maart van 't volgend jaar, werkte te Alkmaar. Nadien werd hij overgeplaatst naar Utrecht, in dezelfde conferentie, alwaar hij bleef tot 26 September 1912. Overgeplaatst zijnde naar de Arnhemsche hoofdafdeeling, werkte hij achtereenvolgens in Zwolle, en in Apeldoorn, waarna hij 5 Maart 1914, aangesteld werd als conferentie-president van de hoofdafdeeling waarin hij zoo langen tijd gewerkt had.

Ouderling J. Fred. Barlow, welke tot op heden gepresideerd hebbende over de gemeente te Leiden, te dien einde van de Rotterdamsche conferentie, waarvan de gemeente te Leiden eene vertakking is, overgeplaatst werd, is aangesteld om Pres. Lambert in zijne roeping op te volgen.

VERPLAATST.

Bovendien zijn nog de volgende Ouderlingen als volgt verplaatst: Peter Lee Nebeker van de Groninger naar de Arnhemsche, en John H. Cottam van de Arnhemsche naar de Amsterdamsche Conferentie. Deze verplaatsingen eveneens met ingang van 14 Juli.

OVERLEDEN.

RUYTENHEK. Te Dordrecht is op 11 Juni overleden, zuster Maartje Ruytenhek. Geboren 15 Febr. 1869 te Dubbeldam, provincie Zuid-Holland, was Zuster Ruytenhek op 6 Sept. 1906 gedoopt door Ouderling Jacob H. Lybbert.

Voorts komt uit Salt-Lake-City het bericht van het overlijden van Allen Westra, zoonje van Ate Westra en Echtgenoot. Allen was geboren 9 Maart 1913, en overleed 25 Juni l.l.

INHOUD.

Een overzicht over heilig-	leiden"	Blz. 236.
dammen uit aloude en	Gebedsverhooring	„ 238.
nieuwere tijden	Palestina	„ 239.
Organisatie Rotterdam-	Aangekomen	„ 239.
sche vertakking	Ontslag en benoeming „	240.
1 Corinthe 9:24	Verplaatst.	„ 240.
„Een klein kind zal hen	Overleden	„ 240.

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkſchesingel 7 v Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.